

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 74: Việc Khất Thực Có Lợi Ích Rất Lớn Đối Với Chúng Sanh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 005)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Việc khất thực có lợi ích rất lớn đối với chúng sanh vậy.】

Người xuất gia năm xưa thực hành quy chế này, phương thức sinh hoạt này, thực sự mang lại lợi ích vô lượng vô biên cho chúng sanh. Đáng tiếc là sau khi Phật giáo truyền đến Trung Quốc, chế độ này lại không thể thực hiện được ở Trung Quốc nữa. Bởi vì khi Phật pháp mới truyền đến, người Trung Quốc chưa hoàn toàn thấu hiểu ý nghĩa chân thật của Phật pháp, mà lại dùng cái tình kiến thế tục của mình để nhìn nhận, nên chế độ này tự nhiên bị bãi bỏ.

Người Trung Quốc vốn tôn sư trọng đạo, đối với thầy giáo vô cùng cung kính. Trong khi đó, hạng người mà người Trung Quốc coi thường nhất chính là kẻ đi ăn xin, đi ăn mày, đó là bản tiện đến cùng cực. “Bản” là không có của cải, “Tiện” là không có địa vị, đến mức cùng cực thì chính là người ăn mày. Thầy giáo mà lại để cho đi ăn mày, thì còn ra thể thống gì nữa, học trò còn mặt mũi nào nữa? Huống chi thời đó Phật pháp là do Đế vương thỉnh về, là thầy của Hoàng đế, mà bảo thầy ra đường đi ăn xin, thì còn ra làm sao nữa, thật là chuyện tày đình!

Do đó, không những không để các Ngài đi khất thực, mà còn xây dựng cung điện, phái rất nhiều người đến hầu hạ cúng dường. Đây là do hoàn cảnh đất nước, mỗi nước mỗi khác, Trung Quốc và Ấn Độ không giống nhau. Tại Ấn Độ, có thể nói từ vua chúa đến thứ dân đều rất cung kính việc người xuất gia đi khất thực, nhưng trong quan niệm của người Trung Quốc thì lại khác.

Tuy nhiên, chúng ta cần phải biết rằng, việc khất thực có quá nhiều điều tốt. Tuy quan niệm của chúng ta có khác biệt, nhưng trong đời sống, chúng ta hãy cố gắng hạ thấp mức sống xuống.

Ở Trung Quốc, các bậc cao tăng đại đức thời xưa thường ở am tranh (nhà tranh). Rất nhiều am tranh đều là do tự mình dựng lấy. Cứ ở trên núi mà tùy chỗ lấy vật liệu, chặt cây, đốn tre, dựng một cái am tranh nhỏ. Cơm thô trà nhạt, trồng một ít rau ở ngay bên cạnh, sống cuộc đời như vậy, thanh tâm quả dục, thân tâm khỏe mạnh. Sống như vậy đối với việc hoằng dương Phật pháp có lợi ích rất lớn.

Về sau này, thí chủ nhiều lên, tín đồ đông đúc, mọi người xuất tiền xuất sức xây chùa to, người xuất gia vừa thọ nhận sự cúng dường năm dục sáu trần này, thế là từng người, từng người một đều vãng sanh xuống địa ngục. Cho nên cổ đức thường nói: “Cửa địa ngục Tăng Đạo nhiều”. Phải hiểu rõ đạo lý này, đây là sự thật.

Trước đây tôi giảng kinh ở rất nhiều nơi, thường nhắc nhở đại chúng: Tại sao người xuất gia lại đọa lạc? Là do các vị giúp họ đọa lạc, các vị dụ dỗ họ đọa lạc. Các vị còn nói mình cúng dường có công đức, có Trời cao mới thấu biết! Sau này vị xuất gia đó bị đọa lạc, xuống nói với Vua Diêm La rằng: “Do tín đồ nào cúng dường tôi, tín đồ kia cúng dường tôi, sổ sách [ghi chép cúng dường] mang ra đây, tôi chính là vì thế này mà đọa lạc”. Các vị còn mong có thành tựu ư? Không thể nào!

Cho nên, chư vị nhất định phải biết, nhất định phải hiểu rõ đạo lý này. Hãy làm nhiều công tác hoằng pháp lợi sanh, chúng ta mới có thể báo đáp ân Phật, ngoài ra không còn cách nào thứ hai.

Trí tuệ của Phật, phước báo của Phật, thế gian và xuất thế gian không ai có thể sánh bằng. Đức Thích Ca Mâu Ni Phật thị hiện đấp y mang bát, đây là biểu diễn cho chúng ta xem. Chứ thật ra, sự phú quý ở địa vị quả đức của Ngài, quý vị đọc “Kinh Hoa Nghiêm” sẽ thấy, nếu không đọc “Hoa Nghiêm” thì không biết được sự phú quý của nhà Phật. Sự thọ dụng đó của Ngài là do tánh đức hiển hiện ra, Ngài không phải do cầu mà có, mà vốn dĩ nó đã như vậy. Vì để độ những chúng sanh khổ nạn như chúng ta, Ngài mới làm ra cái tấm gương này cho chúng ta thấy, để chúng ta đoạn tham - sân - si, mục đích là ở chỗ này.

Chúng ta tu hành, một là vì bản thân, hai là vì tất cả chúng sanh, làm sao có thể không làm như vậy? Từng ly từng tí phải vì chúng sanh, phải vì tuyên truyền Phật pháp, phải đem những lợi ích thù thắng của Phật pháp giới thiệu cho tất cả đại chúng.

Ấn Quang Đại Sư là một tấm gương tốt của thời cận đại chúng ta. Ấn Quang Đại Sư rất nổi tiếng, cả Trung Quốc và nước ngoài đều biết đến Ngài, đều tôn kính Ngài. Tín đồ không biết là bao nhiêu, cúng dường cũng không biết là bao nhiêu. Nhưng lão Pháp sư mặc quần áo, chưa từng may một bộ quần áo mới, chưa từng sắm một đôi giày mới, chưa từng thêm vài món ăn ngon trong bữa cơm, hoàn toàn không có. Một bộ quần áo vẫn mặc hai, ba mươi năm. Số tiền cúng dường đó đi đâu? Đều đem đi in kinh sách cả rồi.

Chùa Báo Quốc ở Tô Châu là nơi Ngài nhập thất những năm cuối đời, Ngài đã thành lập một Hoàng Hóa Xã ngay tại chùa Báo Quốc. Tất cả sự cúng dường của tín đồ đều được đưa vào làm kinh phí in kinh, lưu thông Phật pháp, bố thí Phật pháp, đây là Ngài làm cho chúng ta xem. Cả đời Ngài chỉ làm đúng một việc này.

Làm sao tôi biết được? Tôi xem trong cuốn “Thượng Hải Hộ Quốc Tức Tai Pháp Hội Pháp Ngữ”, pháp hội Hộ Quốc Tức Tai ở Thượng Hải thỉnh lão Pháp sư đến chủ trì và khai thị, tôi thấy được từ trong đó. Thời gian ấy miền Bắc có tai nạn, hình như là hạn hán, lão Pháp sư phát tâm trích ra ba ngàn đồng từ quỹ in kinh - thời đó là đồng Đại Dương - mang ba ngàn đồng Đại Dương ra miền Bắc để cứu trợ thiên tai, là trích từ tiền in kinh ra. Chúng ta mới biết lão Pháp sư cả đời chỉ làm một công đức là in kinh, khi cần thiết, khi cứu trợ thiên tai, thì lấy từ tiền in kinh ra, chứ không có khoản tiền chuyên dùng nào khác. Ngài làm việc rất “chuyên”, chuyên tinh vào một môn, đây là điều đáng để chúng ta noi theo, đáng để chúng ta học tập.

Đạo tràng tu hành, Niệm Phật Đường, từ mùng một đến ba mươi, quanh năm suốt tháng tiếng Phật hiệu ngày đêm không dứt. Chúng ta hiện nay tiếng Phật hiệu cũng không dứt, là dùng máy niệm Phật. Còn Niệm Phật Đường của người ta tiếng Phật hiệu không dứt là do các đồng tu vào trong đó niệm, buổi tối luân phiên nhau, bốn người một ca, thay phiên nhau, bốn người một ca, ngày đêm Phật hiệu không gián đoạn. Quanh năm suốt tháng Phật hiệu không dứt, đó mới gọi là Niệm Phật Đường, đó là đạo tràng Tịnh Độ.

Chúng ta vô cùng ngưỡng mộ, vô cùng mong mỏi. Hy vọng tương lai những đạo tràng như vậy lại có thể xuất hiện ở thế gian này, đó là phước của chúng sanh. Gần đây Hoàng Hóa Xã sắp khôi phục lại, tôi nghe tin rất hoan hỷ. Tôi liên lạc với bên Tô Châu, sau khi Hoàng Hóa Xã khôi phục, tôi kiến nghị họ chuyên in kinh điển Tịnh Độ Tông. Hiện nay ở Đại Lục, nơi in kinh điển rất

nhieu, có mấy chục nơi đều đang in kinh. Hy vọng Hoàng Hóa Xã nương theo di quy của Tổ Ân Quang, chuyên hoằng dương Tịnh Độ. Không những in kinh, mà hiện nay còn có thể làm băng ghi âm, băng hình, đĩa quang (CD/VCD), đều có thể làm, chuyên làm về Tịnh Độ, hoằng dương Tịnh Độ. Tôi kiến nghị họ vẫn dùng băng hiệu cũ, Hoàng Hóa Xã, thương hiệu lâu đời, băng hiệu lâu đời, hoằng dương Tịnh Tông. Chúng ta có thành tâm, ắt sẽ có cảm ứng.